

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk IX

Ongeveer twaalf mijl ten westen van de smeulende ruïnes van de Gardiens Abbey, een eenzame figuur
Hij liep doelbewust door de laatste gloed van het vroege ochtendmaanlicht. Gebogen en tot de nok toe beladen met de onverdiende en door God gezonden geschenken van de vorige avond uit de abdijkeuken, droeg broeder Nicolaas een overvolle monnikspij over zijn schouder, gevuld met proviand.

Nicholas worstelde zich omhoog over de top van een stenige bergkam en leunde op zijn knie, zijn ademhaling snel en mistig in de ijzige nachtlucht. Daar, in de verte, aan de overkant van de brede vlakte van een eeuwenoude, drooggevallen rivierbedding, stond de ingang van de grot die hij vele jaren geleden had ontdekt – Bergmond, noemde hij hem. Hij daalde zijwaarts de bergkam af, doorkruiste een uitgestrekte vallei van stenen en betrad het enorme zwarte gat.

Een galmende stem klonk vanuit de diepte van de grot: "Monnik?" Een hartelijke lach van een jongen ontsnapte uit de duisternis. "Ik wist dat je zou komen! Echt waar!"

Nicolaas antwoordde, terwijl hij dieper de duisternis in liep: "Lazarus; ik ben het—"

En voordat de monnik zich kon voorstellen, schoot Lazarus langs een stenen hoek en botste hard tegen hem aan. Zowel monnik als schildknaap vielen op de grond. Provisies

verspreid terwijl een kaaswiel over de grotbodem wiebelde.

'Lieve God! Lazarus,' snauwde Nicolaas, 'Je hebt de—oh nee!' De monnik klauterde over de vloer en tastte in het donker zijn weg door de geïmproviseerde zak. Daarin vond hij de fles bloed, nog intact en verzegeld. Hij slaakte een diepe zucht van verlichting. 'God zij dank,' mompelde hij, kuste de fles en legde hem voorzichtig terug tussen zijn spullen.

'Monnik—Nicholas? Vergeef me, monnik.' Lazarus stond op en haalde het kaaswiel terwijl hij vroeg: 'Waar is monnik Odino?'

"Een momentje – help me even de spullen te verzamelen. Voel even rond."

Lazarus schoof de kaas voorzichtig in de zak, met uitzondering van de fles erin, en een aangename geur verspreidde zich door de doek. 'Ik zal ze verzamelen, monnik,' antwoordde Lazarus, zijn stem klonk nu leeg en zwaar.

Nicolaas peinsde hardop: "Als ik het me goed herinner, staat er een bosje bomen aan de andere kant van deze berg." De monnik stond abrupt op en streek in gedachten over zijn kin. 'Vuur, allereerst – we hebben vuur nodig.' Nicolaas liep naar de ingang van de grot. Lazarus stond als een standbeeld, wantrouwend naar de zak starend – alsof er iets vreselijk mis was. daarmee.

"Lazarus, kom met mij mee."

'Ja, monnik.' Lazarus wendde zijn blik af en volgde Nicolaas de Bergmond uit, langs de minder heldere, door de maan verlichte helling.

'Zelfs mijn botten zijn bevroren – voor zulke bescheiden kleding als wij is deze bosmist meedogenloos.' Nicholas wreef snel in zijn handen en draaide zich om, en voegde eraan toe: 'Ik heb een kleine olielamp met olie, een lont van touw en een tondeldoos met vuurstenen meegenomen. Nu zullen we...' Dood hout verzamelen en deze aanhoudende vochtige kilte verdrijven?

"Ja, monnik."

Eindelijk, diep in de grot, zaten Lazarus en Nicolaas bovenop twee gedrongen rotsblokken met een knetterend vuur ertussen. De oranje gloed verdreef de kou en onthulde de enorm onregelmatige ondergrondse afmetingen van de grot. "Eindelijk vuur," Nicholas aanbad de opstijgende vlammen en warmde er zijn handen aan. Hij wierp een blik op de hoop. Hij pakte wat brandstof naast zich en koos zorgvuldig een aantal takken uit om aan het vuur toe te voegen.

Lazarus tuurde door het vuur en bekeek de fraai bewerkte, tot halverwege de kuiten reikende laarzen van Nicolaas.

'Waar zijn uw sandalen, monnik?'

Nicholas grinnikte. "Weg. Vind je mijn laarzen mooi?" Nicholas draaide ze heen en weer in het licht van het vuur.

'Ja,' antwoordde Lazarus.

Ik heb ze zelf gemaakt. Je wist vast niet dat ik vroeger schoenmaker was, hè?

'Nee, pater.'

"U mag me alleen *Nicolaas of Lazarus* noemen."

De jongen knikte. 'Jij kunt schoenen maken, Nicolaas?'

'Inderdaad, en de mooiste zelfs. Dit is het laatste paar dat ik ooit heb gemaakt voordat ik naar de abdij kwam.' Nicholas bekeek zijn laarzen. 'Wil je iets horen over mijn tijd als schoenmaker?'

'Dat zou ik wel doen,' antwoordde Lazarus, terwijl hij naar zijn eigen vuile wanten keek.

'Dan zal ik het je vertellen.' Nicolaas verplaatste zich op de rots en boog zich naar de vlammen, met zijn armen op zijn knieën. 'Toen ik veel jonger was, woonde ik met mijn vader en oudere broer in Ephraim, een schilderachtig dorpje aan de zuidelijke rand van Bourgondië. Mijn vader Hij was de schoenmaker van het dorp – hij had het vak van mijn grootvader geleerd. We werkten allemaal in de winkel, waar we schoenen maakten en repareerden. Mijn vader hoopte dat mijn broer en ik het vak zouden voortzetten. de handel."

"Maar goed, mijn vader werd ziek en kon de winkel niet langer runnen. Dus vertrouwde hij erop dat wij de zaak draaiende zouden houden. Dat was vreselijk – bijna al het werk kwam op mij neer."

Lazarus vroeg: 'Je broer wilde ze niet maken?'

Nicholas schudde zijn hoofd. "O ja, dat wilde hij zeker – hij wilde met heel zijn hart in de voetsporen van zijn vader treden. En hij was leergierig. Maar God had niet bedoeld dat hij schoenmaker zou worden – keer op keer lukte het hem niet. En bijna altijd moest ik hem volgen en de schoenen die hij probeerde te repareren, herstellen. Dit ging heel lang zo door; en de meeste dagen werkte ik tot diep in de nacht."

'Heb je het aan je vader verteld?' vroeg Lazarus.

'Nee.' Nicholas schraapte zijn keel. 'Vader lag op sterven, mijn broer en ik vlogen elkaar in de haren en de winkel ging failliet. In zijn verslechterende toestand kon ik het niet over mijn hart verkrijgen hem tot last te zijn.'

Lazarus zag de tranen opwellen boven Nicolaas' geforceerde grijns. 'Ik heb me vaak afgevraagd waarom ik deed wat ik deed. Kijk, zoals elke ochtend liep ik naar de winkel, maar tijdens mijn laatste tocht liep ik, in plaats van naar binnen te gaan, erlangs en bleef gewoon doorlopen – weg van de winkel – het dorp uit – en uiteindelijk Bourgondië uit.'

Nicholas keek naar beneden: "Ik heb alles achtergelaten, behalve deze laarzen."

"Ik zwierf een tijdlang rond en werkte bij verschillende schoenmakers om de kost te verdienen. Maar niet lang daarna raakte de Heer mijn hart in een droom; Hij bewoog mijn ziel. Hij riep mij."

Hij riep me op en leidde me naar de *Abbaye des Gardiens* – om een teruggetrokken leven in Zijn dienst te zoeken. En op een vreemde manier voelde ik me binnen de muren van die abdij vrijer dan ooit daarbuiten.” Nicholas schudde zijn hoofd en glimlachte ondeugend. "Vreemd."

'Maar hoe zit het met je familie?' vroeg Lazarus.

"Welnu, niet lang na mijn aankomst schreef ik mijn broer. Ik verwachtte geen antwoord, maar dat deed hij wel; hij vertelde me dat onze vader kort na mijn vertrek was overleden. Later hoorde ik ook dat mijn broer de winkel had verkocht vanwege schulden en – nou ja, hij vroeg me om hem nooit meer te schrijven." Hij geeft mij de schuld van de dood van onze vader – van alles."

Nicholas boog zich voorover en stookte het vuur op. 'Odino heeft me alles verteld, Lazarus. Ik weet waarom je die kap draagt.' Lazarus' hoofd schoot onmiddellijk naar achteren; en achter de levenloze oogopeningen in de kap, die glinsterden in de perfecte hoek van het vuurlicht, zag Nicholas een paar diepe, onderzoekende blauwe ogen die recht in de zijne keken.

'Maak je geen zorgen om mij, Lazarus. Net als bij Odino en je vader is je geheim bij mij veilig.' Lazarus keerde zich weer naar de vlammen en zei niets.

'Je kunt openlijk tegen me praten, Lazarus. Beschouw me meer als een vriend dan als een monnik.' Nicholas stak een stok in het vuur en leunde achterover tegen zijn rotsblok.

'Zowel je vader als Odino vertelden me dat je vlak voor mijn aankomst bij de poorten van de Gardiens-abdij was achtergelaten. En dat je een luchtziekte had waardoor je de catacomben nooit mocht verlaten. Niets daarvan was waar, toch?'

Uiteindelijk bekende Lazarus: "Nee. Maar mijn vader verbood me de waarheid te spreken. Hij zei dat..."

De andere monniken zouden me misschien vermoorden als ik ze de waarheid over mezelf vertelde."

'Uw ziekte is nooit in de buitenlucht ontstaan, zoals hij beweerde, maar in het geheim door zonlicht. U lijdt aan een ernstige zonneziekte, nietwaar?'

"Ja."

"En de arts die Ivan naar de Gardiens-abdij liet komen om uw ziekte te registreren voor de abt?'

"Ik heb nooit een dokter gezien. Misschien heeft mijn vader ervoor gezorgd dat er iemand langskwam—"

'Nu begrijp ik het. Lazarus, je vader sprak de waarheid: ze zouden je zeker hebben vermoord.'

Als ik er nu op terugkijk, zie ik het duidelijk. Je vader hield heel veel van je, Lazarus."

"Ja, dat deed hij; want ik houd van hem."

"Waar hield je vader je verborgen sinds je geboorte?"

"Hij vond me in de kathedraal en verborg me in de catacomben – in de Baston-crypte."

'In de abdij zelf?! Hoe heeft hij kunnen voorkomen dat iemand je ontdekte?'

"Hij stond erop dat ik zou zwijgen en de deur van de crypte op slot zou houden. Dus dat deed ik."

"Hij zei: wat?! Je kon al vanaf je geboorte praten?"

"Nee. Mijn vader heeft het me snel geleerd."

'En misschien heb je het snel geleerd. Zeg eens, hoe lang heb je je in de crypte verborgen gehouden?'

'Misschien een jaar. Toen naaide mijn vader een masker en een gewaad voor me en deed alsof hij me verlaten aantrof buiten de noordelijke poort van de abdij – en ik deed alsof ik ziek was.' Nicolaas stookte het vuur op terwijl hij opnieuw over zijn kin streek en alles overwoog wat Lazarus hem had verteld.

'Je lijkt niet op de rest van die anderen—eh, ik bedoel —gezien je hele voorkomen, lijkt je postuur eerder op dat van een jongen dan op dat van een beest. Mag ik vragen hoe oud je bent, Lazarus? Ben je echt dertien jaar oud?'

"Ik ben slechts zeven jaar ouder geworden."

Nicholas schudde zijn hoofd, een lichte glimlach verscheen in zijn mondhoek.

"Verbazingwekkend. Misschien was het verschil tussen je opgegeven en je werkelijke leeftijd wel bedoeld om je ongewone lengte te verbergen. Wat was je vader toch slim. Ik weet nu ook dat je rug niet zo *gebogen* is als men in de abdij beweerde." Het zijn weggestopte en verborgen vleugels, toch?

Lazarus stond abrupt op. "Ik wil niet verder praten, Nicolaas."

Nicolaas stelde hem gerust: "Vergeef me. Nee, ga zitten! Ik zal niets meer over je toestand zeggen. Ga zitten, alsjeblieft, zoon." Lazarus ging zitten.

'Ik moet zeggen dat ik je al lange tijd bewonder, Lazarus. Je was nooit zoals de andere schildknepen – die hun geloof en plicht in twijfel trokken, zoals de meesten van hen zo vaak deden – en ruzie maakten over onbelangrijke zaken. Je was altijd kalm, kende je plichten en dacht goed na over je woorden voordat je ze uitsprak.'

Lazarus draaide zijn hoofd naar de zak met proviand die op de grotvloer lag uitgespreid. 'Broeder Odino zei dat hij me zou komen halen, maar jij komt in zijn plaats. Waarom heb je zijn bloed in een fles meegebracht?'

'Hoe wist je dat?'

'Ik ruik hem – het is echt Odino. Waarom heeft hij zijn bloed vergoten? Waarom heb jij het nu?'

Nicholas bewoog zich nerveus heen en weer, zijn ogen schoten heen en weer tussen de zak en Lazarus. Hij haalde diep adem en richtte zich op de rots. 'Er is iets wat ik je moet vertellen, Lazarus.'

'Is broeder Odino dood?' vroeg Lazarus.

"Ja, dat is hij, Lazarus."

Lazarus verslikte zich. "Maar hoe dan?"

“Die kapitein – dezelfde man die je vader heeft vermoord.”

“Waarom heeft hij ze vermoord?”

“Omdat Ivan en Odino je beschermden.”

Een stilte viel over de grot, beiden staarden in de vlammen. Lazarus sprak: "Toen ik

"Zou deze kapitein op zijn beurt moeten doden."

"Nee, Lazarus. Gij zult niet doden."

'Oog om oog!' spuwde Lazarus.

'Dat meen je toch niet echt?'

Lazarus liet zijn schouders zakken. "Nee, maar ik voel het wel."

“Ik voel hetzelfde – Odino was als een vader voor me. En daarom ben ik hier nu.

Er is iets heel belangrijks dat je moet doen.”

'Wat moet ik doen?'

Nicholas stond op, liep naar de zak en rommelde erin. 'Weet je hoe je een kaart moet lezen?'

"Ja, dat weet ik. Mijn vader heeft het me geleerd."

"Plattegronden van de catacomben?"

"Ik heb de kaarten in het scriptorium gezien. Ik herinner me ze nog steeds."

Nicolaas haalde een opgevouwen perkament uit de zak.

"En welke specifieke kaarten herinnert u zich te hebben gezien?"

“Allemaal.”

'Nee, hoeveel heeft je vader er voor je meegenomen om te bekijken?'

“Op een keer vroeg ik mijn vader om een nieuwe kaart, maar hij zei dat hij me alle kaarten uit het scriptorium al had laten zien.”

Nicolaas stond op en krabde zich op zijn hoofd. "Allemaal? Er moeten honderden kaarten in het scriptorium liggen. *Allemaal*; hemel." Nicolaas staarde over de grotvloer, wreef nogmaals over zijn kin en vroeg toen: "Zeg me, Lazarus; herinner je je een land genaamd Italië uit al die abdijkaarten?"

Lazarus wees naar het zuidoosten. "Daar – in die richting – aan de overkant van de Golf van León en de Tyrreense Zee; ten oosten van het eiland Sardinië. Italië heeft de vorm van je laars. Het is..."

Het gebied is grotendeels omgeven door zee, en bergen lopen dwars door het centrum. De provincie Umbrië ligt ook in het midden. Het klooster van Canello bevindt zich daar, net ten noorden van het centrum.

Nicolaas trok zijn wenkbrauw op, volkomen overrompeld. Vervolgens testte hij Lazarus'

Hij toonde zijn vaardigheid, in een sluwe poging om hem te desoriënteren en wellicht zijn eigen geografische herinneringen in twijfel te trekken: "En hoe zit het met het Koninkrijk Schotland?" Lazarus wees in de tegenovergestelde richting, het noordwesten. "Die kant op – over een klein stukje water; en ten noorden van Engels grondgebied."

"En waar is mijn thuis, Lazarus?"

"Het dorp Efraïm ligt in het zuiden van Bourgondië," zei Lazarus, wijzend naar het oosten.

"Zo is het."

"En Murat?"

"Die kant op."

Nicholas schudde zijn hoofd. "Absoluut verbluffend." Hij knikte. "De Heer heeft je gezegend met een verbazingwekkende gave."

'Waarom vraag je me naar zulke plaatsen?' vroeg Lazarus hem.

Nicolaas haalde diep adem, keerde terug naar zijn rotsblok en gaf Lazarus het opgevouwen perkament. Lazarus opende het en bekeek het. Op de pagina stond een afbeelding van Frankrijk, Italië en de omliggende landen en zeeën. "Ik herinner me deze kaart nog."

'Ik denk dat je dat wel zou kunnen, aangezien het uit hetzelfde scriptorium van de abdij komt. Luister naar me, Lazarus.'

Ik ben niet alleen gekomen om u proviand te brengen, maar ook om aan het laatste verzoek van broeder Odino te voldoen.

Hij wil dat je naar Italië gaat – naar het *klooster del Cancellio* in Umbrië – en je hebt inmiddels laten zien dat je weet waar het zich bevindt. Daar moet je broeder Salvitino ontbieden, een oudere monnik die zeer goed op de hoogte is van de details rondom de Gatesone." Lazarus herinnerde zich zijn gesprek met Ivan, en de brief en een gunst die hij nog verschuldigd was.

"Je moet hem vertellen—"

'Naar *Italië?!*' onderbrak Lazarus.

'Laat me spreken, Lazarus. Je moet hem vertellen dat de poortsteen van de Gardiens-abdij is geopend. Zeg hem dat je de zoon bent van broeder Ivan Gogu – van de poortsteen. Hij zal je daaraan herkennen. Ik heb ook een flesje bloed meegebracht. Je moet het aan hem geven.' "Zeg tegen Salvitino : 'Dit is het bloed van Broeder Odino. Dan weet hij wel wat hij ermee moet doen.'"

'Nee. Nee, dat kan ik niet,' stamelde Lazarus, terwijl hij zijn hoofd schudde.

Nicolaas vervolgde: "Je moet broeder Salvitino halen, hem dit vertellen en hem terugbrengen naar de abdij. Broeder Odino heeft gezegd dat hij de oudste en meest vooraanstaande broeder van de abdij is." Hij is lid van de Lagere Raad en wellicht de enige overgebleven monnik in de abdij van Gardiens en het klooster van Cancellio die de kennis bezit om de poortsteen te repareren aan de hand van de vertaalde inscripties – om hem weer op de juiste manier te sluiten. Hij kan u ook helpen met een andere persoonlijke kwestie. Het gaat om de wensen van je overleden vader, zodra je hem de fles geeft. Je moet oppassen dat je hem onderweg niet breekt. Je vader zou trots op je zijn."

Lazarus stond abrupt op, gooide de kaart op de grotvloer, liep weg van het vuur en draaide zich om naar Nicolaas. 'Het is te ver weg. Vader zei dat de zon... waarom ga je die monnik niet halen en hem de fles brengen, nu je dit soort dingen weet?'

"Ik kan niet. Er wacht een dame op mij."

"Een dame?"

'In afwachting, zelfs—mijn toekomstige vrouw, Martha. Kom nu. Ga zitten, Lazarus. Alstublieft. Ik zal je vertellen over mijn allerliefste Martha.'

'Maar u bent toch een—heeft u geen geloften van celibaat en onthouding te houden?' Lazarus keerde terug naar het vuur en ging zitten.

Nicolaas wuifde Lazarus' vraag weg. 'Ze woont in Murat – een weduwe van de overleden dorpsschoenmaker, moge hij in vrede rusten. Zou je iets over haar willen horen?'

'Dat zou ik wel doen,' zuchtte Lazarus.

"Ik ontmoette Martha door een wel heel vreemd toeval." Nicholas probeerde te grinniken voordat hij verderging: "Nou ja, niet helemaal. Ik voelde me altijd aangetrokken tot de plaatselijke schoenmakers als abt Vonig me naar een nieuwe dorpskerk stuurde – de onverbetelrijke schoenmaker in mij, begrijpt u."

"Ongeveer een jaar geleden stuurde de abt me naar Murat om te helpen bij de reparaties aan de plaatselijke kerk. Zoals te verwachten viel, werd mijn nieuwsgierige kant als schoenmaker gewekt en liep ik naar de plaatselijke schoenmakerij. Helaas, zodra ik de deur opendeed, werd ik in mijn gezicht geraakt door een weggegooide laars." De hiel van die schoen was het laatste wat ik me herinnerde – tot ik wakker werd."

'Toen ik bijkwam, zag ik iets prachtigs.' Hij grinnikte en streek over zijn kin. 'Ik besepte dat ik dood was, want boven me doemde het gezicht van een engel op – het was mijn lieve Martha, die mijn gezwollen neus afveegde met een vochtig doekje. Ze verzorgde mijn gezicht terwijl we praatten.'

"Later ontdekte ik dat ze van plan was de laars tegen de deur te gooien, maar mijn gezicht zat in de weg. Na de dood van haar man had ze moeite om de winkel draaiende te houden. Ze vertelde haar klanten dat er 's nachts een andere man kwam om de schoenen te repareren, terwijl ze dat in werkelijkheid zelf deed. Toch verspreidde het gerucht zich in de dorpsgemeenschappen en hielden verschillende vrouwen in het geheim in de gaten of deze man zou verschijnen. Ik hoorde dat kort voordat ik bij haar winkel aankwam, een aantal vrouwen haar winkel hadden verlaten en haar ervan beschuldigden de echte schoenmaker te zijn. Ze zeiden dat ze al haar klanten zouden vertellen dat een vrouw hun schoenen repareerde."

De volgende dag lieten de vrouwen hun mannen schoenen brengen die gerepareerd moesten worden. Daarna hielden ze haar goed in de gaten. Vrouwen kunnen zo zijn – zelfs wraakzuchtig, als ze eenmaal eigenwijs zijn.

Hoe dan ook, de schoenmaker in mij redde haar. Ik zei haar dat ze de deur wijd open moest doen en ging aan de slag terwijl zij naar buiten ging. Ik maakte veel lawaai – kloppen, bonken en zo.”

Nicholas lachte. "Je had hun gezichten moeten zien. De winkel zat vol nieuwsgierige vrouwen, met open monden. Ik deed alsof ik ze niet zag terwijl ik de ene schoen na de andere repareerde – ik vermoedde dat ik het vak inmiddels was kwijtgeraakt, maar ik bewoog me als een trefzeker paard, elke reparatie perfect uitgevoerd. Een van hen was zo brutaal om me te vragen of ik altijd al Martha's schoenen had gerepareerd. 'Nou, natuurlijk, mevrouw,' zei ik. 'Of dacht u soms dat schoenen zichzelf repareerden?' Ze zou het niet durven om een monnik nog verder te ondervragen." Hij lachte opnieuw. "Martha vroeg of ze nog meer schoenen hadden voor haar 'schoenmaker-priester'. O, die blikken op hun gezichten toen ze de winkel verlieten. Ik draaide me om om mijn gelach te verbergen.”

'Je zult geen valse getuigenis afleggen, Nicolaas,' onderbrak Lazarus.

De glimlach verdween van Nicholas' gezicht. "Nou, ik ging niet zomaar toekijken terwijl Martha viel." voor de wolven. Soms moeten we afweten wanneer een waarheid meer schade aanricht dan een leugen kan herstellen. Ja, ik heb gelogen, Lazarus. Het was, moet ik bekennen, de zoetste leugen die ik ooit gedwongen ben te vertellen.

'Hoezo?'

"Martha en ik zijn het afgelopen jaar erg close geworden. Ik heb haar geholpen in de winkel. Ze heeft me ten huwelijk gevraagd. Ze zal de winkel verkopen en heeft ermee ingestemd om met mij terug te keren naar mijn geboortedorp in Bourgondië. Eindelijk keer ik terug naar huis. Ik hoop het goed te maken met mijn broer en wil voorstellen om met z'n drieën een schoenmakerswinkel te openen – misschien kopen we wel de oude winkel van mijn vader, als dat lukt.”

'Dan heb je je priestergeloften verbroken, nietwaar?'

'Nee, Lazarus. Ik zal herstellen wat ik heb verbroken door eerst priester te worden. De Heer heeft nooit bedoeld dat ik monnik zou blijven. Dat zie ik nu in. Hij heeft me gezegd dat ik moet stoppen met me te verstoppen, de abdijmuren moet verlaten, naar huis moet gaan en mijn fouten uit het verleden moet rechtzetten.'

'Ik begrijp het niet,' antwoordde Lazarus.

"De Heer werkt vaak op bijzondere manieren, Lazarus. Zelfs ik begreep Zijn roeping niet." totdat Martha me met die laars sloeg. En sindsdien heeft Hij mijn ogen geopend voor mijn ware roeping." Nicholas liet zijn hoofd zakken. "Ik wou dat mijn vader nog leefde om mijn terugkeer te verwelkomen." Hij zou Martha geweldig vinden.

"Misschien geloof je dat de Heer je nu alleen maar leidt omdat je van Martha houdt – en dat je dat zo vurig wenst dat je misschien gelooft dat Gods wil je leidt? Waarom zou de Heer je wegleiden, om monnik te worden, om je vervolgens weer naar huis terug te brengen?"

“Misschien om mezelf te vinden, Lazarus. Ik heb me dat vaak afgevraagd, maar ik hoorde Hem tot me spreken – in mijn hart weet ik dat Hij me leidt.”

'En heeft Hij u ook opgedragen om tegen de vrouwen in Murat te liegen, monnik?'

Nicolaas fronste zijn wenkbrauwen. "Nee." Hij veranderde zijn houding, steeds gefrustreerder wordend. "Zeg me, Lazarus, heb je het gevoel dat je probeert de wil van God te gehoorzamen?"

"Ik doe."

“En gehoorzaamde u Zijn wil toen u tegen de abdij loog en deed alsof u een luchtziekte had?”

'Ik deed wat me gezegd werd.' Lazarus liet zijn hoofd zakken.

'Ik had diep respect voor je vader, Lazarus. Ik trek zijn oordeel wat jou betreft niet in twijfel, maar ik moet je dit vragen: waarom denk je dat hij tegen iedereen over jou heeft gelogen?'

“Om me te beschermen tegen gevaar. Hij is mijn vader.”

“Ik loog om Martha te beschermen.”

“Maar ze zouden Martha niet hebben vermoord als ze de waarheid over haar hadden geweten.”

'Is een leugen dan niet gewoon een leugen? Onder die omstandigheden deed ik wat ik juist achtte, en de daad, hoe verkeerd die ook leek, was voor het algemeen belang. Je bent nog steeds een... je hebt nog veel te leren, Lazarus.'

'Misschien,' antwoordde Lazarus kortaf. Hij staarde in de dansende vlammen en dacht terug aan zijn eerdere gesprek met een gevangene die bij de Waarheid zwoer en die zich alleen voorstelde als: 'arme man in Christus'. Hij overpeinsde dat die man inmiddels al zijn waarheid had beleden en daarvoor 'tot op het bot verbrand' was.

'Dus wat is deze *poortsteen*, Lazarus?'

'Weet je dat niet?'

“Ik was nooit lid van de Lagere Conciliebroeders, noch had ik toegang tot hun manuscripten – ik was gewoon een doorsnee broeder, zoals de meesten in de abdij.”

“Het is een poort, maar van een andere soort. We zouden er niet over moeten spreken.”

'Naar de hel, bedoel je?'

"Ja."

“Ik heb die geruchten gehoord, net als vele anderen.”

Lazarus bewoog zich onrustig. Hij werd ongerust door de aanhoudende vragen van Nicolaas. Als aloude leden van de Lagere Raad zouden noch Ivan noch Odino hem ten strengste hebben verboden om terloops over dergelijke zaken te praten, die strikt voorbehouden waren aan de besloten fluisteringen van de Hogere Monniken. Door de schijnbaar onophoudelijke ondervraging groeide Lazarus' wantrouwen jegens de monnik.

Nicholas vervolgde: "En wat nog meer: er gaan geruchten dat een *vrouwelijke geest* rondwaart ..." Het terrein van de abdij – ze verdwijnt in haar dromen. Komt het hiervandaan – van Gatestone?"

"Ze is, nou ja—ehm—Nicholas, je mag de soldaten niet vertellen dat ik me in Mountain Mouth schuilhoud, zal Jij?"

'Je hoeft je geen zorgen te maken, Lazarus. Ik ben niet van plan terug te keren naar de abdij – die is volledig verwoest door brand en instorting.'

Lazarus onderbrak hem: "Je moet iemand opdracht geven om broeder Salvitino te halen en de poortsteen te sluiten! Is er niemand in de abdij?"

Nicholas schudde zijn hoofd. "Ik zal nooit meer een voet binnen de verschroeide muren van de abdij zetten. Met de kennis die ik nu heb, heb ik niets te maken met de hel, de poort van de hel of een legioen meedogenloze soldaten waar ik ternauwernood aan ben ontsnapt. Nee, ik ga naar Murat om Martha te halen. En we zullen deze verdorven plek ver achter ons laten."

"Hoe kun je je nu niet zorgen maken als de Gatestone open is?"

"Ik geef er wel degelijk om. Dat ik er echt om geef, is een belangrijke reden waarom ik Odino mijn woord heb gegeven dat ik naar de grot zou komen om je proviand te brengen. En als man van mijn woord heb ik dat ook gedaan." Hij kwam zijn wens uit en vertelde je alles wat hij wilde dat je wist – nou ja, bijna alles. Er is meer. Broeder Odino heeft me laten zweren dat ik je zou vragen om je woord te geven. dat u broeder Salvitino zult halen en hem terug zult brengen naar de openstaande poortsteen van de abdij, zodat hij kan proberen deze weer te sluiten."

'Mijn woord?' Lazarus liet de rotsblok los en stond op. 'Daar kan ik mijn woord niet op geven! Ik kan het niet!

"Odino zei dat hij hoopte dat je zou antwoorden zoals je vader zou antwoorden. Dat waren de laatste woorden die hij me toefluisterde, Lazarus – dat je je vader zou zijn en meer." "Dat is te veel."

'Ik begrijp het,' zei Nicolaas, terwijl hij zijn hoofd liet zakken en in de vlammen staarde. Lazarus stond als aan de grond genageld.

'Wat moet ik begrijpen?' vroeg Lazarus uiteindelijk.

"Ik zou het ook niet kunnen, zelfs als Odino het me zou vragen – Martha en al."

'Is dat alles? En de Poortsteen blijft open?' vroeg Lazarus met een schouderophalende beweging.

"Ik heb alles gedaan wat Odino van me verwachtte. De rest verwacht hij van jou. En aangezien je je keuze hebt gemaakt – helaas, ik neem aan dat de Poortsteen zo blijft."

'Maar je weet dat ik dat niet kan, Nicolaas. Ik kan niet in het licht lopen. Ik kan niet naar Italië lopen, het is te ver. Broeder Odino vraagt me wat ik niet kan. Dat is te veel, broeder!'

Nicolaas hief zijn hoofd op en keek Lazarus recht in de ogen: 'Hij had nooit de bedoeling dat je naar Italië zou lopen.' Er viel een stilte in de grot.

Lazarus zei uiteindelijk: "Ik kan niet doen wat u zou kunnen verzamelen."

'Heb je het ooit geprobeerd?' Lazarus zei niets. Nicolaas pakte een verse stok van de brandstapel en stak het uiteinde ervan in het midden van het vuur, waarna hij het voorzichtig ronddraaide tot het fel opvlamde. 'Misschien kan ik je van gedachten veranderen.' Nicolaas hief de brandende fakkel op en stond op. 'Kom mee.' Hij draaide zich om en liep diep de grot in, richting een smalle, steile opening van een spelonk. Lazarus volgde hem.

"Weet je, ik ontdekte deze grot niet lang nadat ik in de abdij aankwam."

'Bergmond', voegde Lazarus eraan toe.

'Heb jij het ook gezien, dat gezicht in de rotsen?'

'Dat klopt. Maar Nicholas, waarom reisde je zo ver van de abdij?'

"Nadenken; dingen overwegen. Op zoek naar mezelf, denk ik. Ik hou ervan om te wandelen en me dingen te verwonderen."

'En heb je jezelf gevonden?' vroeg Lazarus hem. Nicolaas hoorde de sarcasme in zijn stem. woorden.

'Ik vond in plaats daarvan Bergmond.' Nicholas lachte. Ze gingen door de grotgang naar binnen. Nicholas bukte diep terwijl hij met de fakkel verder liep; Lazarus volgde hem op de voet, steeds op zijn hoede voor het lage rotsplafond tussen hen in.

"Waar gaan we naartoe?"

"Vooruit. Kom."

'Dat had ik al begrepen,' mopperde Lazarus. Nicolaas grinnikte. De twee kronkelden zich een weg door de menigte. Ze baanden zich een weg door de gang. De wanden stortten uiteindelijk in en onthulden een immense grot, waar de vochtige lucht doordrenkt was met een penetrante geur. Een cirkel van licht verlichtte de vloer om hen heen, en ze liepen naar het midden van de grot. 'Wat is die geur?' vroeg Lazarus. 'Er is hier iets.' Lazarus speurde de duisternis af.

'Ja, je leraren. Zij kunnen je leren vliegen, Lazarus.' Nicolaas stopte en draaide zich om.

"Wie? Hoe?"

'De beste manier.' Nicholas hield de fakkel hoog in de lucht en onthulde een hoog grotplafond dat volledig gevuld was met grote hoefijzerneusvleermuizen. Lazarus stond vol ontzag en keek over de bovenste grotformaties heen, terwijl tienduizend glanzende zwarte ogen hem aanstaarden.

'Ratten?' vroeg Lazarus. Verschillende vleermuizen daalden van het plafond neer en cirkelden door de grot.

"Kijk!" Lazarus wees naar hen, "Ze vliegen!"

"Ja, dat zijn het. Het zijn vleermuizen. En vleermuizen kunnen vliegen. Ze verlaten de grot als de zon ondergaat. Ze eten en keren terug voor zonsopgang. Dan rusten ze uit. Ik ben altijd al gefascineerd geweest door vleermuizen."

'Vleermuizen, net als vogels,' mompelde Lazarus in zichzelf, gehyponotiseerd en starend naar het plafond.

"Vleermuizen zijn anders dan vogels. Vleermuizen vliegen 's nachts, wanneer vogels rusten. En overdag vliegen vleermuizen

Rust wanneer de vogels vliegen. Bij het opkomen en ondergaan van de zon wisselen ze elkaar af in de heerschappij over de hemel."

Nicholas lachte. "Ik was degene die hem gevonden heeft. Ik herinnerde me dat Odino me verteld had dat je een vogel wilde zien, dus heb ik hem gebracht." Nicholas staaarde naar het plafond.

“Was het al dood?”

“Ja, tussen de rotsen langs de weg naar de abdij. Ik liep vaak over die weg en vond er veel dingen.”

'Mag ik de fakkel hebben?' vroeg Lazarus. Nicolaas keek naar beneden en zag Lazarus zijn hand uitgestrekt houden.

'Ik kan hem nog hoger voor je houden, Lazarus.' Nicolaas hield hem zo hoog mogelijk om het plafond beter te verlichten.

'Mag ik de fakkel vasthouden?' vroeg Lazarus opnieuw. Nicolaas keek naar beneden.

'Als je wilt.' Nicolaas gaf hem de brandende stok. Lazarus hield hem hoog en liep door de grot, terwijl hij het plafond inspecteerde, terwijl Nicolaas op zijn plek bleef staan.

'En ze vliegen alleen 's nachts?' riep Lazarus hem toe, zijn woorden galmden door de ruimte. grot.

'Pas dan,' antwoordde Nicolaas.

Na enige tijd keerden Lazarus en Nicolaas terug naar de grot aan de buitenkant en stookten het vuur op.

“Ik vraag het je nogmaals, Lazarus – in naam van Odino – wil je het doen?”

'Ik ben geen vleermuis,' antwoordde Lazarus.

'En Odino zou dat nooit aan een vleermuis vragen,' antwoordde Nicolaas.

"Wat als ik zeg dat ik het zal doen, maar het vervolgens niet kan nakomen?"

Toen ik Odino vertelde over Martha en mijn plannen om de abdij te verlaten, zei hij tegen me: 'Het is beter om je ergens aan te committeren en te falen, dan te falen door gebrek aan toewijding.' Kijk, Lazarus, eer is gebaseerd op daden, niet alleen op woorden. Wat hij van je vraagt, is dat je hoogstens je woord geeft dat je het zult proberen. Antwoord me nog een keer en ik zal je niet meer lastigvallen met het laatste verzoek van broeder Odino.”

'Italië is zo ver weg, en de zon?' Lazarus wierp een blik op de opening van de grot.

'Wat is je antwoord, Lazarus?' Er volgde een stilte.

Lazarus antwoordde: "Ik—ja." Vanaf de grotvloer, naast zijn want, raapte Lazarus de kaart op en bekeek die. "Ik zal beloven—slechts dat ik zal *proberen* de monnik te halen —meer niet."

Nicholas glimlachte en klopte de jongen op de schouder. 'En er wordt niets meer van je gevraagd dan...' "Je eervolle poging. Ivan zou trots op je zijn." Lazarus snoof – pas toen besefte Nicolaas dat Lazarus onder zijn masker hilde.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Nicolaas.

'Het is niets, broeder; ik zal het doen.' Lazarus herpakte zich. 'Ik zal broeder Salvitino halen.' zodat hij ons zou kunnen helpen met de Gatesone."

'Goed gezegd. Je bent je vader en meer nog.' De jongen veegde zijn ogen droog met de binnenkant van zijn masker. 'Heb je honger? Er is genoeg.'

'Ja,' gaf Lazarus toe. Nicolaas liep naar de geïmproviseerde zak en haalde er stoffen rollen met vlees en brood uit. Hij pakte een waterzak en serveerde Lazarus een maaltijd op zijn schoot, waarna hij weer ging zitten.

'Je wilt niet eten?' vroeg Lazarus, terwijl hij naar de lege handen en schoot van de monnik staaarde.

'Deze proviand is voor jou – ik schat dat het ongeveer een maandtoelage is voor een alleenstaande jongen, als je er tenminste op aandringt dat het langer meegaat.' Lazarus staaarde hem aan. 'Nou, ga je gang dan! Eet!' De jongen stortte zich op zijn eten.

Lazarus at zijn avondeten op terwijl Nicolaas hem vermaakte met een praatje – en de tijd verstreek. Uiteindelijk spoelde Lazarus zijn eten weg en deed de kurk weer op de waterzak. Nicolaas bracht de zak terug naar de drinkzak.

"Eet met mate en drink veel water bij je maaltijd, dat vult de maag," aldus Nicolaas. instrueerde hij, terwijl hij over zijn schouder riep.

Lazarus volgde. "Dat zal ik doen."

"Welnu, Lazarus; het moment is aangebroken waarop ik naar Murat vertrek. Je zult een tijdlang veilig in de Bergmond verblijven – niemand reist door deze afgelegene gebieden. Je hebt een maand de tijd om je voor te bereiden op je reis. Oefen met het gebruik van de vleugels die de Heer je heeft gegeven. Leer ze te gebruiken van de vleermuizen in de hemel."

'Wil je niet blijven tot de avond?' vroeg Lazarus hem. 'Je zou kunnen slapen en fris zijn—'

'Nee, Lazarus, ik moet gaan. Mijn Martha wacht op me. Het komt helemaal goed met je, daar ben ik van overtuigd.'

Lazarus liet zijn hoofd en schouders zakken.

Ze omhelsden elkaar nog een laatste keer en Lazarus staaarde vanuit de grot toe hoe Nicolaas over de heuvelrug verdween. Hij keerde terug naar het vuur en gooide er nog een paar takken dood hout op. Hij ging zitten en warmde zich, terwijl hij nadacht over de vleermuizen en de belofte – de plechtige belofte die hij had gedaan om de monnik te halen. Zijn ogen waren gefixeerd op de vlammen. Uiteindelijk zocht Lazarus naar Ivans houten gebedskruis, dat nu om zijn eigen nek hing. Hij haalde het tevoorschijn en rolde het tussen zijn vingers, vrijwel op dezelfde manier als zijn vader altijd had gedaan.

Te midden van de vlammen zag hij een zwarte kever uit een spleet in de rokende, dode tak kruipen; het insect cirkelde voorzichtig door de dansende vlammen terwijl het langs de brandende tak naar beneden klauterde. Lazarus' blik volgde het insect toen het naar de koele grond sprong.

De vogel verliet de grot en haastte zich naar een veiligere afstand. Hij stopte, spreidde zijn vleugels en vloog naar de ingang van de grot. Met een warm harnas, vermoeide ledematen en een voldaan gevoel begon hij te dommelen waar hij zat. Zijn hoofd bewoog schokkerig en hij dommelde herhaaldelijk in slaap en schrok dan weer wakker. Uiteindelijk verliet hij de warme gloed van het vuur en vond een knusse nis in de muur, waar hij zich overgaf aan de laatste betrouwbare en vertrouwde plek die hem nog restte – om die altijd woelende wereld van dromen.

~*~

Het grootste deel van de volgende dag verkende Lazarus zijn nieuwe thuis: een zwarte catacombe van kronkelende gangen, oneffen oppervlakken en onderling verbonden grotten. De geur en het geluid van druppelend water lokten hem en hij klom omhoog door een smalle doorgang die zich hoog in de bergwand slingerde. De doorgang mondde uit in een kleine grot waarvan de bodem grotendeels bestond uit een ondiepe plas water, gevoed door een druppelend plafond.

Meerdere keren per dag tuurde Lazarus met samengeknepen ogen uit de grotmond. Met zijn ogen overzag hij een landschap dat baadde in het zonlicht, en zelfs door zijn gewaad heen voelde hij de intense hitte die uit de dorre vallei van stenen straalde. Lazarus bracht zijn proviand dieper de berg in, door de smalle doorgang naar de grot van de vleermuizen.

De schemering viel. Lazarus stookte een nieuw vuur in de grot; het licht ervan verlichtte het plafond en de duizenden vleermuizen. Naarmate de grot warmer werd en de rook van het vuur tegen het plafond opsteeg, kwam het dak van de grot tot leven. Honderden vleermuizen daalden van hun zitplaatsen neer en cirkelden door de grot. Steeds meer vleermuizen vulden de lucht, totdat de grot er vol mee zat.

Lazarus grinnikte. Hij stond op en strekte zijn armen uit terwijl een wervelwind van vleugels hem omhulde. Ze landden op zijn gewaad en klommen over hem heen voordat ze weer opstegen. Lazarus rukte zijn kap af en onthulde een brede grijns. Hij stopte het masker in zijn touwriem terwijl vleermuizen door zijn haar kropen. Lazarus liep in cirkels met opgeheven, met vleermuizen bedekte armen. Zijn gegrinnik zwom aan tot een lach die door de grot galmde. In een tornado van fladderende vleugels walste Lazarus door de grot, hysterisch lachend en struikelend als een dronken Odino.

Buiten de grot, en over de met bladgoud bedekte heuvels van de oostelijke provincie Auvergne, ontvouwde zich een wonderbaarlijk, onzichtbaar en kortstondig drama – van alle bergen in Frankrijk, de opkomende maan leek slechts op één persoon een neerwaartse glimlach te werpen: een ogenschijnlijk vreemde

De berg stond met open mond te lachen, hysterisch lachend, terwijl hij enorme wolken vleermuizen uitbraakte die over zijn rotswand zwermden. Maar al snel verdwenen de vleermuizen uit de boomtoppen; en het eens zo galmende gelach van de berg veranderde langzaam in een mengeling van treurige kreten – in vreselijke uitroepen van pijn en eenzaamheid – in verstikkende kwelling en snikken. onophoudelijk gehuil van klaagzang – en overgaand in afschuwelijke, vreselijke geluiden, zo diep verontrustend – dat zelfs de maan neerkijkt en huilt om de jankende Bergmond .

[Einde hoofdstuk 9]

Dit literaire werk is gecreëerd d uitsluitend ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~